

BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTESÍTŐJE
Új sorozat, VI. évfolyam, 5. (45.) szám
Bécs, 2011 május

Hoppál Mihály

Imádkozzék mindenki a maga istenéhez
(Beszélgetés V. V. Hagdajev burját sámánnal)

Diószegi Vilmos - ha élne - bizonyára nagyon örülne azoknak a változásoknak, amelyek a mai Szibériát jellemzik. A szovjet hatalom összeomlása után ugyanis a régi hit képviselői, a sámánok, újra megjelentek és működnek.

Amikor legutóbb Szibériában jártam, újra eljutottam a burjátok közé is. Ulan-Ude városában egy fiatal sámánnal találkoztam, a vele való beszélgetés szövegét adnám közre, mert sok érdekes és hiteles adatot ismerhetünk meg tőle. Mégis talán a legérdekesebb momentuma a vele való találkozásnak az volt, amikor felmutatta jobb kezét, amelyen a hüvelykujj kettős volt. Így született nyilvánvaló jeleként annak, hogy 'fölös csontja' van, vagyis sámán-erővel rendelkezik.

Diószegitől annak idején, amikor együtt dolgoztunk az Akadémia Néprajzi Kutatócsoportjában többször hallottam, hogy a magyar táltos egyik jellemzője szintén a 'fölös csont' vagyis a foggal születés vagy egy fölös ujjal való megjelöltség volt. Ady Endréről szintén azt tartják, hogy az egyik kezén egy ujjcsonk volt születési jegyként és annak jeleként, hogy ő is 'táltos' volt. Ezt ő maga is hitte és több versében utalt erre, így A daloló Párizs című versében is:

*Ki vagyok? A Napisten papja,
Ki áldozik az éjszaka torán,
Én pap vagyok, de pogány pap, pogány,
Szent Napkeletnek mártírja vagyok
Táltosok átkos sarja talán.*

A burjátoknál a sámán neve bö (hosszú ó és ő közötti hanggal), a mi búbáj szavunk rokona - Diószegi is így magyarázta. V. V. Hagdajev a fiatal burját bö, aki csak harmincnyolc éves az új sámán típusa, mert ő már tanult ember - most írja a disszertációját -, de egyben a nemzetség, a rokonság összefogója, s mint ilyen a hagyományok ébrentartója, ápolója. A következőkben egy dokumentumfilm számára készített interjúból idézünk.

- Sámánok nemzetségéből származik?

- Nemzetségünkben voltak sámánok. Mindkét ágon, apai ágon is, meg anyai ágon is. De apai ágon többen voltak. Járásunkban a nevezetes sámánok lókarókat állítottak fel, öt ilyen lóköto cölöpöt a hegyekben. Ott áll öt lókötozó oszlop, s ennek mind az ötnek megvan a maga jelentése: kinek, mikor, melyik sámán állította. S van ennek az öt lókarónak további szakrális jelentősége is: a nemzetség öt ágát jelképezi. Ezeknek a lóköto cölöpöknek az alapján beszélhetünk a nemzetségi hagyományokról, nemzetségi történelemről is.

- Mi a lókaró burját neve?

- Szerge.

- Ugyanúgy, mint jakut nyelven.

- Igen, igen. A lókaró mindig három világot köt össze: teteje a felső szellemeket, közepe a középső világot, töve pedig az alsóvilágot jelképezi.

- Mit beszéltek a nagyszülei a sámán ősökről?

- A nagyapám darhan volt, a dédnagyapám is: ez a kovácsokat jelenti. Az egyik nemzetségen belül az unokabátyja pedig fehér sámán volt, mert amikor haldoklott, fehér ruhába öltöztették - szarvasprémből készült fehér ruhába és fehér lovon temették el őt. Mellé tették a csengettyűjét. A fehér lovat kivitték a tajgába, hiszen az a nemzetség lova, s van ott nekünk egy nemzetségi szent berkünk, ott eresztették el a lovat. Amikor még gyerek voltam, jártam ebben a berekben, amikor a nagyapámat égettem el. A sámánokat elégették, így a nagyapámat is. A nagyapám anyját is úgy égették el, én is ott voltam. Persze, hogy nem én égettem, hanem a nemzetség, én csak jelen voltam ezeken a szertartásokon. Volt ott egy ilyen vastag fa, a törzsén kis ajtó. Ha az ember kinyitja az ajtót, ott vannak benn a faoduban a csontok. De a fa él,

A tartalomból:

MEGHÍVÓ:

Dr. Hoppál Mihály

„Erotikus jelképek a néphagyományban”

Capistrangasse 2,

június 19.

(3. oldal)

LISZT FERENC

levele

Marie d'Agoult-hoz.

(5.-6. oldal)

GYERMEKEK OLDALA:

Nemes Nagy Ágnes:

A csiga

Tóth Krisztina:

Marci a fürdőszobában

Zelk Zoltán:

Csilingel a gyöngyvirág

(7. oldal)

FIGYELŐ:

Előzetes,

kiállítások,

színház,

impresszum

(8. oldal)

.....

ágakat hajt, a lombkoronájában, az ágakon 1961-ben magam is láttam, sok papírpénz van, régi bankjegy. A szovjet időben szovjet rubel volt felül, alatta meg a cári időkből való ötkopejkás, kis aranypénz. A közepén átfúrva. Ez valahogyan megragadt az emlékezetemben.

- Magát is felavatták sámánnak?

- Átestem az avatáson. Arról van szó, hogy a nemzetségünk széthullott, egyesek ebből a nemzetségből itt élnek, Ulan-Udeban, vagy mások Magadanban, meg egyebütt. Olyan jövendölést kaptam, hogy mivel a nemzetségünk felbomlott, össze kell jönnie valamennyinek egy csoportba, összefogni és saját sámánra kell szert tenni. Akkor az itt élő öregek közül az egyik, aki most 87 éves, eljött ide, a szálláson még élt egy 93 éves öreg ember, a nemzetségből valamennyi itt élő öreg összejött. Még Magadanba is írtak, hogy az ottaniak is jöjjenek. A gyűlésen három bárányt áldoztunk.

Az 1930-as évektől fogva minden sámánholmit összeszedtek és elégettek, az 1960-as években pedig felgyújtották a nemzetségünk szertartásházát is, amit sikerült megmenteni azt elrejtették az öregek a hegyekben. Ma is ott van minden, a hegyekben. Csak ha nemzeti ünnepre kerül sor, vesszük elő, s csináljuk végig velük a szertartást. Majd az ünnep végeztével ismét elrejtjük.

Vannak ott olyan holmik is, amelyeket még valamikor a középkorban készítettek az őseink. Hagde -ez a család neve. Jelenleg én vagyok az őrizője a nemzeti közös tűzhelynek, vagyis használom ezeket a holmikot. Az említett öregek közül mindegyik elmond egy-egy régi történetet, legendát, így a hagyománynak is őrizője vagyok. Őrzöm ezeket a hagyományokat, a nemzeti hagyományokat, s itt például, ahol élnek a nemzetségünkbe való emberek, mindegyiküknek el kell magyaráznom, hogy ennek és ennek a nemzetségnek vagy a tagja, ilyen és ilyen a leszármazási vonalad, s valahányszor eljövök ide, úgy fogadnak, mint sámánt. A sámánnak nagyon jól kell ismernie nemzeti tájait és természetesen a nemzetségbelieknek is ismerniük kell a sámánjukat...

A sámánnak mindig a nemzetségével, a szállásbeliakkal együtt kell lennie ott, ahol azok vannak, a népe. Valahol vidéken tehát. Hogy ismerjék őt minden nomád szálláson. A mieink jól ismernek engemet. Mindenben megtartjuk a magunk szertartásait s arra valamennyi szállásról eljönnek az emberek. S abban az időben, azon a napon felhagynak minden munkájukkal, hogy eljöhessenek a szertartásra. Előbb megnézzük, hogy melyik a legkedvezőbb nap az imaszertartásra. Én legelőbb a körülöttem levőkkel közlöm, mindegyikük öt-nyolc embernek továbbadja és így tágul a kör, másnap már mindenki tudja és el is jön. Addigra már minden elő van készítve, belefogunk és mindent teljes egyetértésben végzünk.

Ha az ember elvesz valamit vagy kivág egy fát a tajgában, akkor fát kell ültetnie, vagyis adok-kapok viszonyt kell lennie, meg kell teremteni az egyensúlyt. Én legalábbis így fogom fel! Mi, amikor bárányáldozatot mutatunk be, a bárány lelke felszáll oda Őhozzá, az égbe, s miután kielégítettük a szellemeket, az églakókat, kéréssel fordulunk hozzájuk, nagyon konkrétan megfogalmazott kéréssel, néha az egész nemzetség nevében. A nemzetség egészét megmozgató ünnepségeken, amikor valamilyen közösségi dolgról van szó, mondjuk a birkaáldozatról, az állatokat egész nemzetség veszi meg, mindenki részt vesz benne. A szertartáson azután mindegyikük kap egy darab húst. Sőt, akik nem tudtak részt venni a tajlgaon, ugyancsak megkóstolhatják az áldozati húst. Jár nekik ebből a megszentelt húsból. Az állattenyésztő népeknél ez éppen olyan, mint a keresztényeknél az ostya.

Mint sámán, elvégeztem mindazokat a szertartásokat, amelyeket el tudok végezni: a tajlga éves szertartást, a szellemek jóindulatának elnyerését célzó tajlag-t, hogy ne támasszanak akadályokat, ne tegyenek rosszat, ezek általánosan ismert sámán szertartások. Azután végzek olyan tajlga-t, aminek a célja, hogy jól menjen a munka, minden sikerüljön. A harmadik mifelénk a május végén esedékes tajlga, aminek a célja a jó termés, s a mongoloknak az is fontos, hogy a jószág egészséges legyen, mind az öt fajta jószág egészséges legyen, a szertartást azért tartjuk, hogy bőségesen legyen eső, sok legyen a villámlás, ami a termést növelő esőt jelenti, és hogy kövérek legyenek a legelők. Amikor az istenekhez fordulunk kérésünkkel egy-egy ilyen szertartáson, akkor elővesszük a villámkövet - zöldes-szürkés-kékes színű kő -, minden évben elővesszük, majd új selyemdarabba csavarva eltesszük. De előbb beletesszük abba az üstbe, amelyikben a taraszun van, s valamennyien iszunk abból a taraszunból. Magának is meg kell kóstolnia ezt a szent italt. Ez tejvodka, amelyet ez az égi kő tett szent itallá, csak férfiak isszák.

- Magának van ilyen köve?

- Van. De nem mutatom senkinek, se tudósoknak, senkinek! Ez úgy néz ki, mint egy dárdahegy, kihegyesedik a vége, rombusz formájú... (folytatása a 4. oldalon)

Tisztelt olvasónk!

Lapszámunkhoz ezúttal csekket is mellékelünk, azzal a kéréssel, hogy lehetőségei szerint támogassa művelődési-irodalmi munkánkat, valamint a Bécsi Posta megjelentetését.

Hozzájárulását előre is köszönjük!

Tisztelettel:

Dézsi-Szente Zsuzsa, a BPT pénztárosa

MEGHÍVÓ

a Bornemisza Péter Társaság júniusi rendezvényére

Meghívottunk:

Dr. HOPPÁL MIHÁLY

etnológus, a budapesti Európai Folklór Intézet igazgatója

Az előadás címe: „Erotikus jelképek a néphagyományban“

Figyelem!

A júniusi hivatalos ünnepnapok miatt nem a hónap első, hanem harmadik vasárnapján,
2011. június 19.-én, d.u. 17:30 órakor

A rendezvény helyszíne: Bécs 6., Capistrangasse 2/15

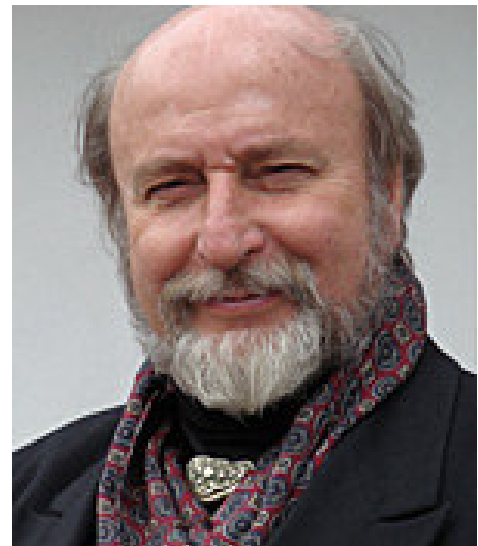
Dr. Hoppál Mihály 1942. október 31.-én született Kassán.

Iskolák:

Gimnázium: Sárospatak 1956-1960
 Egyetem: Bölcsész tudományi kar, néprajz, múzeológia és magyar nyelv és irodalom szak – 1961-1966
 Bölcsész tudományi doktorátus – 1972
 Az irodalomtudomány néprajz kandidátusa – 1990

Munkahelyek:

MTA Néprajzi Kutatóintézet
 1967-1971 – tudományos kutató
 1972-1975 – tudományos titkár
 1976 – tudományos főmunkatárs
 2000 - osztályvezető
Európai Folklór Intézet
 1998 – igazgató

Díjak:

Jankó János díj – 1972
 Helsinki Egyetem emlékérmé – 1983
 Pitré diploma (Olaszország) – 1985

Könyvek:

1970 *Egy falu kommunikációs rendszere*. Budapest: Masscommunication Institute.
 1975 *Népi gyógyítás Magyarországon*. (Társszerző) Budapest: Medicina.
 1980 *Ipolyi Arnold (A múlt magyar tudósai)*. Budapest: Akadémiai Kiadó.
 1990 *Tulipán és szív*. Debrecen: Csokonai.
 1992 *Etnoszemiotika*. Debrecen: KLTE Néprajzi Tanszék.
 1994 *Sámánok – Lelkek és jelképek*. Budapest: Helikon.

Számtalan magyar és nemzetközi etnográfiai tanulmány szerzője, társszerzője, vagy szerkesztője, hasonló tematikájú tudományos dokumentumfilm rendezője, producere, kutató-szövegkönyvírója.

.....
 (folytatás a 2. oldalról)

A mi sámán felfogásunk szerint, de meg Vasziljev könyve szerint is, nekem jelem van, sámán bélyegem. Születésem óta van ez - itt felmutatta a hüvelykujját - látja? Ez a sámán fölös csontja. Nekem tehát nem kell valamiféle papírokat felmutatnom. A fölös csont az ujjam. Aztán a nagyapám és nagyanyám adott sámán nevelést.

- Sámán betegsége is volt?

- A sámán betegség előfordult, de nálam az észrevétlenül múlt el. Semmiféle rohamom, meg hasonlók, nem voltak. Ha volt is gyermekkoromban valamilyen betegségem, de elmúlt, nem tudtam róla, 25 éves koromban volt valamilyen könnyebb betegségem, de a kifejezetten sámán betegségem nem volt.

A mongolok és a burjátok nomádok voltak, egész életüket lovon töltötték, ezért mondjuk: e-e-e- ezért énekeljük, Huhe Muhe Tengeri - vagyis Kék ég Édesapánk. Ha emelkedett stílusban beszélünk, fordulunk az Éghez... miben különbözik ez a keresztény imától? Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben... A Mi Atyánk az égben lakozó atya... vagyis össze lehet vetni egymással a sámánizmust és a kereszténységet is. Párhuzamokat lehet vonni. Csak a szavak mások esetleg. Mindig azt mondták nekem, hogy a sámánok nem templomban imádkoznak, nyugati értelemben vett templomokban. Semmi értelme annak, hogy a nomád ember szekéren magával vigye a templomát. Egyik évszakban itt van a legelőkön, a következőben másutt, s cipelje a templomát? Nem volt rá szüksége! A templom a kupola, a torony nem nomád embernek való. A pusztában tüzet rak, én is azt tettem és imádkozom. Otthon gyertyát gyújtok és annál imádkozom. A legfőbb templom a lélekben van, az ember szívében. Belül, s ahogy az ember gondolkodik, amilyen a lelkiismerete, úgy fogadja az isten az imáját. Meghalunk, hiszen mindannyian halandók vagyunk, s lelkünk felmegy oda, ahova se hatalmat, se vagyont, pénzt nem viszünk magunkkal, oda csak [mutatja] ezzel megyünk. A lelkünk, a lelkiismeretünk, gondolataink, tudatunk megy fel oda, csak a porladó test, csont marad idelelt a földön, hús-vér testünk. A nagy tanok, a világvallások, mint a buddhizmus, kereszténység, muzulmán világ, iszlám, mindegyik isteni megnyilatkozás. A sámánizmus abban különbözik tőlük, hogy az sohasem bírál, sohasem cáfol, míg bennünket sámánhitűeket a keresztények nem egyszer pogányoknak, istentagadóknak mondtak, vagy a buddhisták tudatlanoknak mondanak, s ezt a tudatlanságunkat akarták felszámolni a tértéssel. Az iszlám követői hitetleneknek neveznek bennünket, ezért akarnak iszlamizálni és a dzsihadba vonni. A sámánhitű viszont nagy türelemmel viseltetik a más hitűek iránt: imádkozzék mindenki a maga istenéhez. Ez a szempont különbözteti meg a többitől.

Amikor lelkem átszállt a túlvilágra, ott összerágtak. Minden sámán a maga módján átesik ezen a fázison. Mikor én jártam ott, másként zajlott le, el tudom mondani, ha akarja. Az eleje nagyon prózai volt, otthon dolgoztam, a pajtát javítottam. Korhadt a teteje, javítottam a pajtát, s egyszer csak leestem, kifícamodott a karom. Bevittek a kórházba, mire odaértünk, elvesztettem az eszméletem. Transzba estem, de éreztem mindent, ahogy fekszem, a lelkemnek egyik része, ez a blokk kiválik belőlem - a testem fekszik, látom is, látom a karomat, egyszer csak úgy érzem, eltűnt a mennyezet, nőni kezdek, óriás vagyok. Egyre csak nő a testem és elérem az eget. Ilyen óriás lett belőlem. És nővök még tovább, valamilyen hangot hallok, mint ahogy a vízben a buborék felszáll s elpattan, olyan hangot, s belekerülök egy ilyen buborékba s csak emelkedek felfelé. Ott meg jön egy másik buborék, kérdezem a buborékot, de még be se fejeztem a kérdést, már jött is a válasz, azt felelte a buborék: ő egy portugál volt, katasztrófában pusztult el itt és itt, mondta, hogy hol. Szálltunk tovább fölfele. Úgy látszik, ott a felső világban nincsenek nyelvi különbségek, nincsen a nemek és életkorok, századok között sem különbségek. Csak hangok, meg olyan elringató nagyszerű állapot, a kegyelem állapota, minden olyan könnyű, súlytalan az embernek nincs kedve visszatérni ide a földre.

Szálltunk tovább. Végül elértünk egy mohos helyre, vagyis ahol moha van elkeverve hegyi tócsával, vagy inkább amilyen az erdei tisztásokon van. Én, buborék, odaszállok, s ezernyi és ezernyi apró kis buborékra pattanok szét s bebújok a moha közé. Be kell mennem a moha közé. Ott, a mohában kezdik rágni a testemet. A moha rágja. Van neki foga, vagy mije, és rágja a testemet, s amikor megrágtá, ezer és ezer kérdésre vár ezer és ezer választ: bűnös, ártatlan, jó, rossz, jóindulatú, rossz szándékú, és még hasonló kérdések. Mikor mindezzel végzünk, kiköp és én szállok vissza. S amikor visszaszálltam, mint emlékszem, a lelkem a fejem tetején szállt vissza a testembe! Az egyik hajszálam akkora volt, mint ez az Ulan-Ude város, és fekete-fehér, mint az éj. Azon át jutottam vissza. Akkor azonban minden olyan nehéz lett, nekem személy szerint nehéz volt minden. Vannak olyan emberek, akik félvállról veszik, könnyedén túlesnek rajta, de nekem hallatlanul nehéz volt. Nehéz volt visszajutnom a testembe. Nagyon fájt. Kijutni könnyedén kijutott a lelkem, de fájdalmat okozott a visszatérése.

- Mikor volt ez?

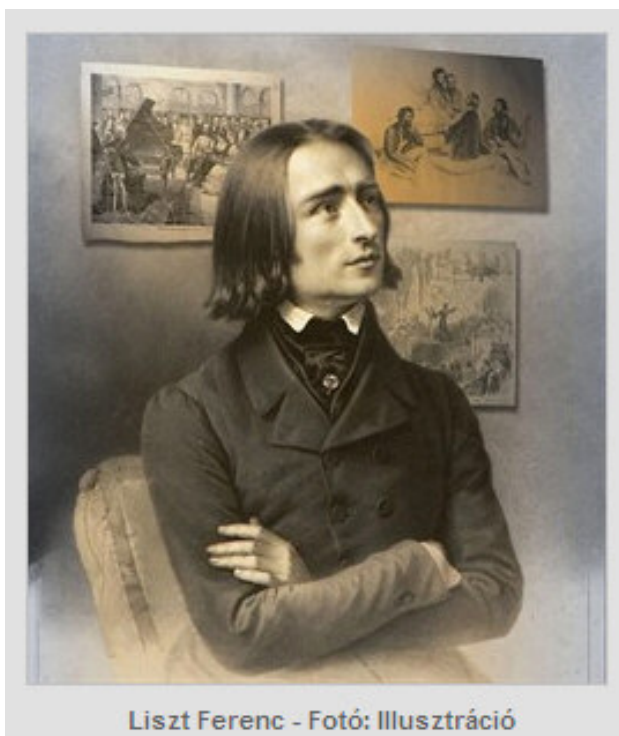
- Kilenc éve lehet. Később még két-három alkalommal távozott a lelkem a testemből, de az már jóval könnyebb volt. Megküzdöttem a szellemekkel, gonosz lelkekkel, a tükörrel a ruhámra sütő napsugarakat irányítottam rájuk. A napsugarakkal pusztítottam el a gonosz szellemeket, akiknek nincs sem szemük, sem orruk, szájuk sincs, hanem olyan szürkék, feketék. Megsemmisítettem nyolcat vagy még többet. Közben azonban lenyugodott a nap, a szellemek erőre kaptak, üldözőbe vettek, én meg menekültem, egyre jobban futottam, majd felültem egy lóra s a lovon egyenest felszálltam oda, a naphoz, úgy sikerült megmenekülnöm.

Liszt Ferenc levele Marie d'Agoult-hoz*

(részlet)

Pest, kedd, 1840. január 6. éjjél

(...) Ragyogó napról beszéltem magának. Ez a szó nem túlzott. Nem írok erről senkinek, s még magának is nagyon rosszul írok róla, mert ezeket a dolgokat nem lehet megírni. Január 4-én a magyar színházban játszottam a Lucia Andante-ját, a Galoppot, és mivel a tapsok nem szüntek, a Rákóczi-indulót (egyfajta magyar arisztokratikus Marseillaise). Abban a pillanatban, amikor éppen vissza akartam vonulni a kulisszák mögé, belép Festetics Leó gróf, Bánffy báró, Teleki gróf, mindhárman mágnások, Eckstein, Augusz s egy hatodik, akinek elfelejtettem a nevét – mind magyar díszruhában; Festetics egy pompás (nyolcvan–száz lajosarany értékű), türkizekkel, rubinokkal stb. ékesített kardot tart a kezében. Rövid magyar beszédet intéz hozzám az egész közönség előtt, mely frenetikusán tapsol, s felövezi rám a kardot a Nemzet nevében. Augusszal engedélyt kérek, hogy franciául szóljak a közönséghez. Ünnepestes és szilárd hangon mondom el azt a beszédet, amelyet holnap kinyomatva küldök el magának. Ezt többször is megszakítják a tapsok. Amikor vége, Augusz lép elő, és ugyanazt a beszédet magyarul olvassa fel.

Liszt Ferenc - Fotó: Illusztráció

Nem lehet elképzelni ennek a jelenetnek komolyságát, ünnepestes és mély benyomását;

mindenütt másutt nevetséges lett volna – legalábbis bizonyos rosszindulatú kisebbség számára, amilyen mindenütt van – a nélkül a biztonság nélkül s az „állkapsomat” jellemző valami nélkül, amit beletettem a beszédembe, s ami lelkesített s fenntartotta a többieket is.

Nagyszerű volt. Páratlan. De ez még nem minden.

Az előadás végén kocsiba ülünk. S lám, óriási tömeg zárta el a teret, és kétszáz fiatalember meggyújtott fáklyákkal, élén a katonazenekarral, kiáltozott: „Éljen, éljen, éljen!”

Marie D'Agoult

S hallgassa csak meg, milyen csodálatos tapintat: alig tettünk vagy ötven lépést, mintegy húsz fiatalember odarohant, hogy kifogják a lovainkat. Nem, nem! – kiabált a többi – ezt megcsináltuk nyomorult táncosnőkért, Ellslerért – ezt itt másképp kell ünnepestelni! Nem kitűnő ez?

Festetics háza, ahol lakom, nagyon messze van a magyar színháztól. Amikor az útnak mintegy harmadát megtettük, azt mondom Festeticsnek:

„Nem ragaszkodom már hozzá, hogy kocsin menjünk; szálljunk le; ne játsszuk az ön hintájában az arisztokratákat.” Kinyitom a kocsi ajtaját, a kiáltás, mely tíz perc óta nem szünetelt, valóságos dühvel kettőzödik meg. Azonnal félreállnak, s mi gyalog indulunk neki, Festetics, Augustus és én (középen), mind a hárman magyar ruhában (az enyém – zárójelben legyen mondva – vagy ezer frankomba került, és nagyon egyszerű; szükséges kiadás volt).

Lehetetlen fogalmat adnom magának, ennek az egész népnek lelkesedéséről, tiszteletéről, szeretetéről! Este tizenegy órakor minden utca tele emberekkel. Pesten mindenki és a „társaság”, még a legelőkelőbb is, talán öt-hat ember kivételével tízkor már ágyban van.

A kiáltások nem szüntek. Diadalmenet volt, olyan, amilyent csak La Fayette s a forradalom néhány embere próbált meg.

Egy utcafordulónál megkértem Augustust, akinek nagy gyakorlata van a nyilvános szónoklásban (főjegyzője egy rendkívül mozgékony Bizottságnak), hogy beszéljen ezekhez a fiatal emberekhez; különben csodálatosan teljesítette feladatát. Témául azt adtam fel neki, hogy „sem a múltban, sem most semmiképp nem érdemelhettem ki azt a fogadtatást, amiben hazámban részesítettek. De ezeket a több mint hízelgő tanúságokat úgy fogadtam el, mint amelyek új, teljesítendő kötelességeket rónak rám stb...”

Az első szavakra a leghatározottabb, legegyszerűbb, legzajosabb cáfolattal válaszoltak... De igen, de igen – kiáltották mind –, megérdemli s még sokkal többet is.

Csodálatos ez, ugye?

Házam kapujánál a katonazenekar megállt, de vagy harminc fiatal ember fáklyáival felkísért lakosztályom ajtajáig. Több, mint fél tizenkettő volt.

A katonazenekar még néhány darabot adott elő. Kétszer kihívtak az erkélyre. Végül is Festetics

szónokolt hozzájuk az erkélyről, hogy elküldje őket. Ki voltam merülve a fáradtságtól.

Most reggel fél egy van, a fejem ég, a szívem tele van szomorúsággal és szerelemmel.

Akárhol van is, akármit csinál is, akármin ábrándozik, a magáé vagyok, csak a magáé.

Utóirat. (Szerdán reggel.)

Ilyen tüntetés után (amin túlzás nélkül a „társaság” éppúgy résztvett, mint az egész lakosság) azon voltam, hogy én is tegyek valamit a városért és az országért. Ezért néhány nappal meghosszabbítottam pesti tartózkodásomat (csak hétfőn utazom) s jövő szombatra óriási hangversenyt indítványoztam a magyar színházban a pesti konzervatórium javára, amelynek költségeit nemsokára megszavazza a Diéta és amely egy év, tizennyolc hónap múlva állni fog. Én vezényelem a zenekart és a kórusokat, szóval mindent, s ezenfelül eljátszom a Nagy Beethoven Fantáziát, kórusokkal, és Weber Koncert-jét – és mindazt, amit kívánnak. Lehetetlen így alkudni egy közönséggel. Holnap megírom ennek az előadásnak a műsorát s a híres beszédet (lehet, hogy úgy találja, hogy franciaságom tele van hibákkal, de pompásan mondtam el).

Írja meg azt is, küldjem-e továbbra is az újságokat.

Anyámnak is írok, amint lesz egy pillanatom. A „Hotel des Princes” ellen nincs kifogásom, de egy nagy szobát szeretnék, és egy éppen ilyen hálószobát.

Én is azt mondom, hogy maga nem felel a hintó dolgában! Határozottan mondjon igent vagy nemet. Az ár hetven–nyolcvan lajosarany.

Isten vele, drága.

Nagyon örülök, hogy közeledik Lamartine-hoz. Nagyon kívánom, hogy kössön vele barátságot, ez mindkettőjüknek jó lesz.

***Marie D’Agoult (teljes nevén Marie Catherine Sophie de Flavigny, comtesse d’Agoult) (Frankfurt am Main, 1805. december 31. – Párizs, 1876. március 5.) francia író (Daniel Stern álnéven), utóbb Liszt Ferenc élettársa. A francia romantikus irodalom és a politikai publicisztika jeles női képviselője.**
(A szerk)

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala

Zelk Zoltán:

Csilingel a gyöngyvirág

Csilingel a gyöngyvirág
Fehér a ruhája,
Meghívja a virágokat
Tavasz esti bálra.

Öltözik az orgona,
Lila a ruhája.
Kivirít a kankalin,
A szegfű, és a mályva.

A vadrózsa rájuk nevet,
Bolondos a kedve,
A rigó is füttyent egyet.
"hej mi lesz itt este!"

Táncra perdül a sok virág,
Illat száll a légben,
Őrt állnak a gesztenyefák,
Illemtudón, szépen.

A szellő is megfürdik
A virágillatban,
S arra ébredünk fel reggel
Napsugaras nyár van!

Nemes Nagy Ágnes:

A csiga

Húzgáltam egy kocsikát,
Úgy kerestem a csigát.
Lassú állat a csiga,
Betettem a kocsiba.

Jól húztam a kocsikát,
Kocsiztattam a csigát.
Ne csak füvet, virágot,
Lásson ő is világot.

Tóth Krisztina:

Marci a fürdőszobában

Amikor a mamám sminkel,
nem szereti, ha zavarják.
Belehajol a tükörbe,
összefirkálja az arcát.

Legtöbbször rajta is hagyja
Nagyon elégedett vele.
Oldalról is vizsgálgatja,
Csupa szempilla a szeme.

De a mamám nem szereti
amikor meg én sminkelek,
pedig nem is szólok neki,
csak utólag látni lehet.

Egyszer húzott nekem bajuszt,
az oviban a farsangkor.
Meggérdeztem tőle:
ha tud, magának miért nem rajzol?

Figyelő

Figyelő

Figyelő

ELŐZETES

A *Bécsi Posta* következő száma augusztusban jelenik meg.
Minden olvasónknak kellemes nyári pihenést kíván
a szerkesztőség

KIÁLLÍTÁSOK

Altösterreich. Menschen, Länder und Völker in der Habsburgermonarchie.

Ó-Ausztria. Emberek, országok és népek a Habsburg Monarchiában.

Az osztrák Nemzeti Könyvtár először teszi elérhetővé a nagyközönség számára is ezt a Habsburg család magánkönyvtárából származó, eredeti grafikákból, rajzokból és fényképekből álló rendkívül gazdag és értékes, képi dokumentációt. A soknemzetiségű Monarchia 1790 és 1916-közötti időszakának hétköznapijait, a szokásait, a vallási és gazdasági mozzanatait illusztrálják a kiállított képek és tárgyak. A kiállítás 2011 október 30-án zárja kapuit.

ART ON LAKE – kiállítás a budapesti Városligeti Tavon

A főváros talán legvonzóbb környékén, a 35 ezer négyzetméteres vízfelületen elterülő tárlaton valamennyi odalátogató turista kikerülhetetlenül szembesül majd azzal, hogy Európa huszonöt művésze miként reagál a körülöttünk levő világra. A zárt kiállítóterem helyett a város szívében elhelyezkedő szabadtéri vízfelület olyan bemutatkozási lehetőséget kínál az itt felsorakozó művészek képzőművészeti alkotásainak, amely egyetlen múzeumban sem biztosítható a világon. A Szépművészeti Múzeum kiállítása szeptember 4-ig tekintető meg.

SZÍNHÁZ

XI. Pécsi Országos Színházi Találkozó,
Magyar Színházak XXIII. Kisvárdai Fesztiválja

Idén tizenegyszer kerül sor 2011 június 11 és 19 között Pécsen az Országos Színházi Találkozóra, Kisvárdán pedig, június 17-től június 25-ig, huszonharmadszor a határokon túli magyar színházak fesztiváljára. Mindkét találkozót a sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színház *A velencei kalmár* című darabjával nyitják meg. A kisvárdai fesztiválon három szomszédos ország tizenkilenc színésztársulata lép színpadra. Többek között a kassai, szabadkai, újvidéki, marosvásárhelyi, komáromi, temesvári, kézdivásárhelyi, csíkszeredai és gyergyószentmiklósi társulatok előadásai kerülnek bemutatásra.

Absender: P.b.b.
Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

“Wiener Post“
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15. Tel.: +43/6767196330.
E-Mail: zoltan_ka@yahoo.com Redaktion: Zoltán Kászoni /// Bankverbindung: Creditanstalt Bankverein, A-1011 Wien, Schottengasse 6
BLZ: 11000. Konto Nr. 00207578600, IBAN: AT581100000207578600; SWIFT (BIC): BKAUATWW